

Mazpazīstamā māksliniece...

(Turpinājums no 3. lpp.)

Elzas Kiričekas mākslasdarbu saglabātība

Jau iepriekš pieminēju mākslinieces trūcīgos dzīves apstākļus, kas lielākoties arī ir ietekmējuši tik nesen radīto darbu slikto stāvokli. Protams, arī dažkārt tā ir paša mākslinieka nevērība. Pēc laikabiedru stāstītā viņai doma par kādu darbu radās stipri pirms tā radīšanas. Kad pienāca tas brīdis, lai to radītu viņai bija mazsvarīgi, kur šo savu eksperimentu veikt. Pasūtījuma darbiem viņa sagatavoja labas pamatnes, bet pēc savas pieredzes varu teikt, ka par mākslinieku liecina viņa iedvesmas radītie darbi, ne pasūtījuma darbi. Šie iedvesmas augļi, mākslinieces eksperimenti ar faktūrām uz ļoti plāniem audekļiem, kuri nespēj noturēt krāsas slāņa spriegumu, tie vienkārši deformējas un plaisā. Tie arī visvairāk pastāsta par mākslinieku. Lielākoties darbiem, kuri ir pieejami un tiek pētīti ir mākslinieces pašas radīti apakšrāmji, bez noslīpinājuma, bez ķīļiem. Visiem darbiem ir nepieciešami jauni ķīļrāmji. Laba lieta ir viņas pašas veidotie virsrāmji, kuriem piemeklēta darbam atbilstoša forma un krāsojums. Ir darbi, kuri gleznoti viens uz otra, starp slāņiem nav sasaistes, it sevišķi, ja pirmais darbs radīts ilgi pirms tam un tad izvēlēts kāda cita darba pamatnei. Krāsas slāņi viņas darbos ir ļoti sausi, jo viņa izmantojusi biezās, baltas krīta gruntis, kuras ir ļoti uzsūcošas ar mazu līmes daudzumu. Lielais reljefs viņas darbos ir iemesls darbu sliktajam stāvoklim. Vislabāk ir saglabājušies darbi ar gludo faktūru.

Pētot šīs mākslinieces dzīvi un daiļradi, saprotu, cik nozīmīga ir jebkādas informācijas dokumentēšana. Pat visniecīgākā informācija, kura varbūt uz patreizējo brīdi šķiet mazsvarīga, var būt ļoti nozīmīga pēc kāda laika. Visi mani pētījumi ir balstīti uz šādiem mazsvarīgiem dokumentiem un liecībām. Tās visas apkopojot un izskatot var atrast daudzus pavedienus tālākai izpētei. Restauratoram ir liela atbildība pret mākslas darbu un arī pret tā radītāju, saglabāt un dokumentēt visu ar mākslas darbu un tā radītāju saistīto informāciju.

Elzas Kiričekas dzīves un daiļrades dati

1926. gada 19. jūnijā dzimusi Jelgavā tēva – latvieša Alfrēda un mātes ukrainietes – Katrīnas ģimenē.

1944. – 1945. VI strādā Jelgavas ādas fabrikā par mācekli rēķinvedi.

1945. VIII – 1947. VIII strādā Kinofikācijas ministrijā "Reksnabsbitkino" reklāmas darbnīcā kā mācekļu-reklāmu gleznotāja.

1945. IX – 1950. VII mācījusies Rīgas Rozentāla Mākslas skolā Telpu dekoratīvajā nodaļā, vēlāk nodaļa pārceļta uz Daiļamatniecības vidusskolu. Daiļamatniecības vidusskolā beidz Telpu dekoratīvo nodaļu un iegūst mākslinieka izpildītāja specialitāti.

1950. X – XI strādā par mākslinieci Rīgas leļļu teātrī.

1951. V – 1953. III strādā par mākslinieci Rīgas stikla fabrikā "Komonārs".

1957. – 1963. Mācījusies Latvijas Mākslas akadēmijā un beigusi glezniecības nodaļu ar diplomdarbu *Jaunā baletdejojāja*, vadītājs profesors Eduards Kalniņš. Iegūst mākslinieka, gleznotāja-pedagoģa diplomu.

1967. XII – 1974. strādā par mākslinieci maizes fabrikā "Druva" Rīgā, Ventspils ielā 51.

1980. gada 20. jūnijā mirusi Gaiļezera slimnīcā Rīgā. 25. jūnijā apbedīta Rīgā, Mazā kalna ielā, Ivana kapos, ģimenes kapavietā.

1981. V – piemiņas izstāde Dubultos, Jūrmalas vēstures un mākslas muzejā.

Rakstā nav minēta visa informācija par Elzu Kiričeku, jo pētnieciskais darbs par viņas dzīvi un daiļradi vēl nav pilnībā pabeigts. Pašlaik pētniecībai pieejamas 20 gleznas, bet pārējo gleznu atrašanās vieta pagaidām nav zināma. Jebkāda informācija par E.Kiričekas darbiem un viņas dzīvi varētu palīdzēt pilnīgāk veikt pētījumus par mākslinieces dzīvi un daiļradi.

Informācijas avoti:

Latvijas Valsts arhīvs
Latvijas Mākslas akadēmijas Informācijas centrs,
intervijas ar laikabiedriem, draugiem. ❖

7. Baltijas valstu restauratoru Triennāle Restaurācija: atgūtā, zaudētā, saglabātā informācija

Konference (apmēram 27 referenti) notiks ceturtdien un piektdien, 8. un 9. decembrī Rīgā Kara muzejā (Smilšu 20).

Svinīgā pieņemšana plānota piektdien, 9. decembrī Rīgas Vēstures un kuģniecības muzeja Kolonnu zālē.

Sestdien, 10. decembrī **ekskursija uz Ventspili**: Ventspils Brīvdabas muzejs; bānītis; Ventspils muzejs; cik iespējams, pilsēta. Pusdienas (apmēram 5 Ls). Neliela konference, kuru rīko MIP (*Transition Metals in Paper; iron-gall ink corrosion* <http://www.miponline.org>) – izpētes grupa, kurā ietilpst Eiropas zinātnieki, mākslas vēsturnieki un restauratori – izpētes tēma ir gallu tintes, to korozijas procesi sasitībā ar papīru, šo procesu apturēšana utt. Viņi ierodas Rīgā 25 cilvēku sastāvā ar referātiem un izdales materiālu. (Kontaktpersona: Jaan Lehtaru, Igaunijas Nacionālais arhīvs) Konference būs latviešu un angļu valodā.

Stenda referāti tiks eksponēti Kara muzejā

Stenda referātu (laukumam 99 x 70 cm) jānodod Kara muzejā 15. un 16. novembrī Gunitai Poldmei (tālr.: 7223302; 8352972)

Nepieciešams: 1) izdrukāts teksts, kā arī teksts disketē;

2) ne vairāk kā 2 fotogrāfijas (restaurācijas pasu "lielumā") ar parakstiem, kā arī ar "piederības" uzrakstiem ar zīmuli fotogrāfijas otrā pusē.

Jārēķinās, ka neko nedabūs atpakaļ! (Citu variantu gadījumā sīkāka informācija pie Gunitas Poldmes); 3) uzzīmēta vēlamā izvietoējuma shēma. ❖

Latvijas Restauratoru biedrības avīze

ISSN 1691-0966

Adrese:

Vecpilsētas iela 7, Rīga LV 1050, tālr. 7213273

Iznāk 4 reizes gadā

Redaktore D. Murziņa,
e-pasts dita.mp@apollo.lv
Korektore A.Brīvniece

Restauratoru biedrības avīze

2005. gada novembris

Nr. 30

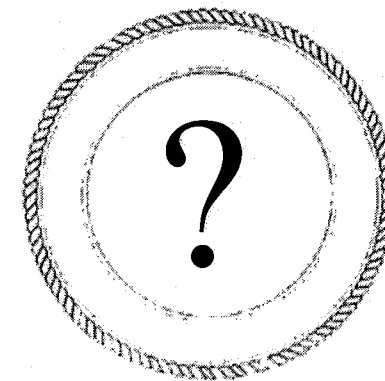
Par restauratora zieģeli

Ināra Heinrihsone, arhitekte

Kāds no Romas gudrajiem – šķiet, Lukšiāns, domādams par cilvēku kā dvēseles iemiesojumu, tā gara lielumu un mākslas mūžību un tam pretim likto nežēlīgo Romas realismu un varas cildinājumu, ir teicis: "Ja arī izrādītos, ka tu esi Fidījs (Griekijas lepnuma – Atēnas skulptūras – autors Partenonā) vai Polikleits un esi radījis daudzus brīnumainus darbus, tad tevi gan slavēs, bet neviens, redzot šos darbus, negribēs kļūt tāds kā tu, ja vien viņš ir pie pilna prāta. Visi tevi uzskatīs par to, kas tu patiesībā arī esi – amatnieks, kas māk strādāt un izdzīvot, pateicoties savam roku darbam."

Tāli laiki un biedējoši tikumi. Māksla bez cieņas pret autoru. Īpašvārdi vien politiķiem un valdniekiem, karavadoņiem un zirgiem. Tā it kā radīt un strādāt labi būtu pats par sevi saprotams. Likās, ka tajā lietā ir kāda līdzība ar šā brīža attieksmi pret cilvēka līdzdalību mākslas un nopietna darba procesos. Romu vairs nepārtaisīt. Tikvien kā jāmēģina kaut kas darīt, kas ir mūsu pašu, kas ir kaut manas spēkos.

Grūti mums iet ar dokumentēšanu, dokumentu uzkrāšanu un saziņu par paveiktajiem darbiem. Lai neņem jaunā tie, kuru lauciņā viss kārtībā. Tā kā esmu ienācēja no arhitektūras žanra, kurā vispār nenotiek restaurācija, vai gandrīz nevar atrast, kur tāda notiktu, tad sirdēstos par saviem krenķiem iedomājos par kaut ko, kas varētu būt mazs aizsākums patīkamai kārtībai. Mans priekšlikums ir sekojošs – restaurējam priekšmetam vai lietai restaurators pievieno savu zīmi. Tā varētu būt marka, zieģelis, uzlīme, ieraksts, piespraude, ielīme vai kā savādāk reģistrēta darbība, kuras numerācija – ieraksts žurnālā tālāk interesantam – sniegtu izsmeļošanu informāciju par notikušo procesu vai vismaz priekšmeta restaurācijas gadu un autoru. Tādējādi tiktu fiksēts notikums priekšmeta mūžā, un pie atkārtotas restaurācijas būtu atvieglots darbs nākošajam restauratoram.

Zīmotnes jēga būtu uzrādīt pašu restaurācijas faktu un virzienu, kurā meklēt informāciju par notikušo restaurāciju. Tātad, nodrošināt atgriezenisku procesa saiti – ja arī ne

Izstāde

Pagātnes lappuses, šodienas aktualitātes

Izstāde tiks atvērta **š.g. 7. decembrī plkst. 17.00 Latvijas Nacionālā mākslas muzejā.**

Lai tā varētu notikt, nepieciešamas dažas lietas:

1) parūpēties par darbu izņemšanas no krātuvēm un nodošanas Restauratoru biedrībai dokumentu noformēšanu saskaņā ar sava muzeja prasībām, t.i. laikus nokārtots Deponējuma līgums un izdošanas Akts;

2) parūpēties par to, lai darbi būtu attiecīgi noformēti, piemēram, gleznas ierāmētas, grafikas iestiklotas u.tml.;

3) ja kāds nav iesniedzis sava darba pirmsrestaurācijas fotogrāfiju, lūdz to nodot Latvijas Nacionālajā

tieši pašā restaurācijā, tad vismaz informācijā par to. Vai zīmotnei jāsaturs tikai marķējuma informācija, piemēram, kā akcīzes nodoklis alkoholum, vai arī numerācija pēc kārtas, vai restaurācijas gads, tas būtu nākamais jautājumu loks. Patlaban neskaids ir veids – kā marka tiktu priekšmetam pievienota un kas uz tās jāattēlo?

Droši vien objektiem, kuru dokumentēšana jau paredzēta likumdošanā – muzejos un būvniecībā – šāda marku piesprašana ir gluži lieka. Tā vairāk attiecināma uz nesaistītiem priekšmetiem, kuri restauratora rokās nonāk no malas. Liekas, ka šādā "parakstā" restaurators varētu ieraudzīt kādu daļu papildus atbildības, bet pasūtītājs – kvalitātes marku, līdz ar to parakstoties par priekšmeta uzglabāšanas apstākļu ievērošanu. Tā kā 21. gadsimts ir nosaukts par informācijas gadsimtu, tad mūsu artava tajā būtu – informēt citus, ka arī mēs esam šai pasaulē. Lūzdu katram mūsu biedram atrast kādu ničku, kam marka būtu vajadzīga, un dalīties pārdomas par markas veidu, kā arī izteikt, uzrakstīt vai atsūtīt savas pārdomas biedrībai. ❖

mākslas muzejā Velgai Opulei;

4) darbu pieņemšana sāksies 30. novembrī Latvijas Nacionālā mākslas muzeja Hēges zālē saskaņā ar pieņemšanas grafiku. Pieņemšanas laiks iepriekš jāaskaņo ar izstādes kuratoriem Ināru Heinrihsonei (9289757) vai Velgu Opuli (8870344);

5) lūgums izstādes etiķešu noformēšanai atsūtīt savu iestāžu logo (vmm.velgao@latnet.lv)

Izstāde būs atvērta līdz 2006. gada 29. janvārim.

Darbu izņemšana 30. un 31. janvārī pēc iepriekš saskaņota grafika. ❖

Mazpazīstamā māksliniece Elza Kiričeka

Gundega Jēruma

Mazpazīstamā māksliniece Elza Kiričeka dzimusi 1926. gada 19. jūnijā Jelgavā, latvieša Alfrēda un ukrainietes Katrīnas ģimenē. Līdz 1945. gadam māksliniece dzīvo, mācās un strādā Jelgavā. Par šo viņas dzīves laika posmu ne arhīvā, ne laikabiedru atmiņās informācijas nav. Mākslinieces vienīgā darbavieta Jelgavā ir Jelgavas ādas fabrika (1944.–1945. VI), kur viņa strādā par mācekli-rēķinvedi. No 1945. gada augusta strādā Rīgā Kinofikācijas ministrijā "Reksnabsbītino" reklāmas darbnīcā (1945. VIII–1947. VIII) kā mācekle reklāmu gleznotāja. Tā paša gada novembrī uzsāk studijas Rīgas J. Rozentāla Mākslas skolā Telpu dekoratīvajā nodaļā. Šo nodaļu pārceļ uz Daiļamatniecības vidusskolu, kuru viņa beidz 1950. gadā. Pēc skolas beigšanas uzsāk darbu Rīgas leļļu teātrī par mākslinieci, bet tur nostrādā tikai vienu mēnesi. 1951. gada maijā sāk strādāt Rīgas stikla fabrikā "Komunārs" kā māksliniece.

Elza Kiričeka profesionālo izglītību ieguvusi 1963. gadā, beidzot LMA stāglezniecības nodaļu ar diplomdarbu "Jaunā baletdejojāja" (pastelis, 98x195cm). Diplomdarba vadītājs prof. E. Kalniņš un diplomdarbs novērtēts ar atzīmi "labi". Recenzijā par diplomdarbu, kuru raksta prof. E. Kalniņš, tiek uzsvērtā E. Kiričecas neparastā tehnikas izvēle, pastelis veidojot diplomdarbu glezniecības nodaļā, bet pats uz to jautājumu arī atbild, ka visi sen aizmirsuši par šo jauko mākslinieciskās izteiksmes līdzekli, kurš piederīgs glezniecībai. Elzai Kiričekai piešķirta mākslinieka, gleznotāja-pedagoga kvalifikācija.

Vēl mācoties akadēmijā, kādā no vasaras gleznošanas praksēm, viņa un vēl daži studenti devās uz Kijevu un pēc tam uz vietu vārdā Kaņeva. Turienes daba mākslinieci iedvesmojusi daudziem interesantiem darbiem gan tad, gan arī vēlāk. Daudzus savus darbus viņa gleznoja pēc dabā gleznotām skicēm. Viņa mēdza izmantot arī senas skices, vai to fragmentus savos vēlāk radītajos darbos. Pēc

Dņepra pie Kaņevas.

Ave Maria.

laikabiedru stāstītā, māksliniece arī vēlākajos savas dzīves posmos bieži devusies uz dienvidiem pie mātes radniekiem un ārstējusies turienes sanatorijās. Viņu iedvesmoja Ukrainas

plašumi un kalnu varenība.

Viena no viņas ukraiņu radniecēm bijusi baletdejojāja un vēlāk arī modele dažām viņas gleznām. Acīmredzot viņas ciešais kontakts ar baleta mākslu arī mudinājis diplomdarbā izvēlēties tieši šo tēmu. Gleznai *Ave Marija* ir pozējusi viņas radniece, baletdejojāja Nellija (uzvārds nav zināms).

Pēc akadēmijas beigšanas E. Kiričeka tiek nosūtīta strādāt uz Liepājas Lietišķās mākslas vidusskolu. Pēc laikabiedru atmiņām ir zināms, ka Elza kādu laiku ir strādājusi arī Rīgas Rozentāla Mākslas skolā par kompozīcijas skolotāju, bet vēlāk pedagoģisko darbu skolā atstājusi, laiku pa laikam pasniedzama privāttundās savā darbnīcā Valmieras ielā 2.

No 1967. gada beigām līdz 1974. gadam Elza Kiričeka strādā par mākslinieci Rīgā maizes fabrikā "Druva". Darbošanās šajā fabrikā ir ļoti radoša un intensīva, aktīvi sadarbojoties ar daiļdārznieci-floristi un iekārtojot fabrikas reprezentatīvās telpas, arī maizes izstrādājumu izstādes. Pēc laikabiedru nostāstiem, viņa centusies fabrikas vidi pārvērst cilvēka prātam un acij tīkamu. Tajā laikā tā bija liela uzdrīkstēšanās, kuru aktīvi atbalstīja fabrikas direktors. Māksliniecei bija pašsprotami, ka vietai, kur tiek cepta maize, jābūt ar dvēseli. Šo dvēseliskumu viņa centās radīt ienesot fabrikas vidē mākslu un ziedus. Viņas vislielākais ieguldījums maiznīcas darbībā ir tās atpazīstamības zīmola radīšana. Arī tā bija liela uzdrīkstēšanās, radīt ko tādu, kas tieši šīs fabrikas izstrādājumus atšķirtu no citu fabriku izstrādājumiem. Šis zīmols kopā ar mums un mūsu dienišķo maizīti ir dzīvojis 38 gadus. "Druvas" vārpiņu pazīst katrs Latvijas iedzīvotājs. Par to, kur palika šī "vārpiņa" jau ir cits stāsts.

LRB semināri – katru trešo otrdienu plkst. 15.00

22. novembrī – Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā, Valdemāra ielā 10a
Izstāde „Muzeja laiks” – veltījums muzeja simtgadei.
Stāstīs E. Šmite.
Turpmākie semināri vēl bez lektoriem un tēmām.
Gaidām priekšlikumus un ierosinājumus!

Mākslinieces visradošākie gadi ir bijuši pēdējie desmit gadi pirms viņas pārāgrās nāves. Par savu neizārstējamo slimību viņa uzzināja tikai 60. gadu beigās. Tas viņu mudināja gleznot vairāk un vairāk. Grūtīte materiālie apstākļi viņu šai ziņā stipri ierobežoja, tāpēc tagad viņas ne tik sen gleznotajām gleznām nepieciešama nopietna restaurācija. Dzīves aprakstā, kuru māksliniece pati iesniegusi, iestājoties Latvijas Mākslas akadēmijā, atainoti lielās ģimenes (4 bērni ģimenē) trūcīgie apstākļi. Apprecoties viņas materiālais stāvoklis uzlabojas, un viņai rodas iespēja studēt. Kad E. Kiričeka iestājas akadēmijā, viņa jau ir precējusies, bet vēlāk no vīra izšķiras. Akadēmijā Elza iestājas 31 gada vecumā un ir aptuveni 10 gadus vecāka par saviem kursabiedriem.

Kļūt slavenai nebija viņas prioritāte, viņa gleznoja sev un sev tuviem draugiem. Elza strādāja klusi un neatlaidīgi. Viņai nebija svarīgi, cik ilgi dzīvos viņas gleznas, galvenais bija gleznot. Uzzinot par savu smago slimību, šī vēlme gleznot vēl vairāk pastiprinājās, jo tieši pēdējos gados pirms savas nāves viņa radījusi visvairāk darbu. Lūk, viņas laikabiedres un draudzenes Gundegas Zikmanes atmiņas: "Es ieraudzīju savā palātā vienu dullu sievišķi, kura pievērsa manu uzmanību ar to, ka ap slimmīcas gultu bija sakrāmēti audekli un kartoni, bet pati viņa krāmēja krāsu kasti, lai sāktu gleznot..." Tā sākās viņu draudzība. Šis fakts neapšaubāmi liecina par mākslinieces entuziasmu. Kad Elza devās uz sanatorijām ārpus Latvijas, arī tur viņa ņēma līdz krāsu kasti. Elzu ļoti sajūsmīnāja kalni. Kāds fragments no vēstules draudzenei: "Bīrvā laika ir maz un gleznošana notiek palēninātā gaitā. Audekli gandrīz jau visi piesmērēti (15 gab.), nobeigt vajadzēs mājās. Šeit nav tāda iespēja kaut ko radošu darīt. Ļoti dažādi cilvēki un apstākļi."

Tieši tad, kad viņa bija atradusi savu mākslinieces rokkrastu, visam pienāca beigās. Mākslinieces dzīve aprāvās viņas visradošākajā dzīves posmā.

Mirusi Elza Kiričeka ir 1980. gada 20. jūnijā Gaiļezera slimnīcā, apbedīta 25. jūnijā Ivana kapos Rīgā, Kalna ielā.

Personālizstādes viņas dzīves laikā bijušas tikai divas – viena Zinātņu akadēmijā, otra bijušajā Centrālajā poligrāfiķu klubā Rīgā (Lāčplēša ielā 63). Mākslinieces piemiņai veltītā izstāde tika rīkota 1981. gadā Dubultos, Jūrmalas vēstures un mākslas muzejā.

Kaukāza kalni, I.

Ļoti izteiksmīgs man šķiet raksts 1981. gada 23. maijā Jūrmalas avīzē, kurš veltīts piemiņas izstādei.

Mākslinieces piemiņai

Ieklausīsimies mākslas zinātnieces S. Hajenko teiktajā par mākslinieci. "Elza Kiričeka bija viena no tiem māksliniekiem, kurus viņu dzīves laikā nav lutinājusi ne kritika, ne skafftāju uzmanība. Pēc Latvijas Valsts Mākslas akadēmijas beigšanas viņas darbi ilgi neparādījās izstāžu zālēs. Tikai reizi gadā – savā dzimšanas dienā viņa sakāra pie sava dzīvokļa sienām visas togad darinātās gleznas. Tas bija viņas radošā darba pārskats draugiem un sev. Gleznoja viņa galvenokārt portretus un klusās dabas, bet reizēm arī saulainas ainavas. Klusās dabas māksliniecei patika gleznot ziedus, ko viņa mīlēja par visu vairāk un prata iejūtīgi atainojot.

Elzas Kiričecas darinātajiem portretiem pirmām kārtām raksturīga sirsniņa. Viņa gleznojusi J. Dobriņa un E. Vēvera portretus, kas 1975. gadā bija eksponēti mākslinieces vienīgajā personālajā izstādē Centrālajā poligrāfiķu klubā Rīgā.

Sevišķi izteiksmīgi ir sieviešu portreti. Toreiz, pirms desmit piecpadsmit gadiem, tie šķita pārāk romantiski, skaisti. E. Kiričeka gleznoja brīnumpoētiskas sievišķīgas ārstes, balerīnas, inženieres. Dažkārt likās, ka viņa

modeļus izskaistina, uzsverot to harmoniskumu. Taču viņa necentās apslēpt modeļu sejas nodzīvoto gadu pēdas, viņa tikai cēla gaismā lietīšķības un dienišķo rūpju apslēpto sievišķīgo būtību.

Tagad mēs bieži atkārtojam, ka mūsdienu sievietes sociālais ideāls ir sievišķība. Elza Kiričeka izprata to daudz agrāk un centās atklāt savos darbos.

Viņa allaž palika sev uzticīga: gan dienās, kad viņas darbi izraisīja skatītāju interesi, gan tad, kad tās nebija.

Elza strādāja klusi, bet neatlaidīgi. Viņas darbi bija neuzkrītoši. Smalko, maigo kolorītu nereti pastiprināja krasu slāņa matētā virsma. Dzīves pēdējos gados māksliniece centās samazināt eļļas krāsu spīdumu, piejaucot vasku. Tā ir ļoti sarežģīta un darbietilpīga tehnika.

Mēdz sacīt, ka lielākā laime esot visu savu iespēju izmantošana. Tieši tāds bija Elzas Kiričecas mūžs. Apskatot viņas darbus, kas eksponēti Jūrmalas vēstures un mākslas muzejā, izjūtot to neparasto pievilcību, ko radījusi mākslinieces labestība, viņas prasme izlobīt no dienišķās čaulas ne tikai savu modeļu, bet pat ziedu un koku dvēseli. Tā ir viņas velte cilvēkiem."

Māksliniece nav bijusi Mākslinieku savienības biedrs un dzīvojusi ļoti noslēgtu dzīvi. Viņas mazpazīstamība lielākoties ir grūtās dzīves rezultāts. Visu savu dzīvi viņai nācās cīnīties ar trūkumu. Neskatoties uz reālās dzīves grūtībām viņa bija optimiste, kas dzīvē prata saskatīt un radīt skaistumu vārda visticākajā nozīmē un, mācīja to darīt arī savus līdzcilvēkus.

2006. gada pavasarī māksliniecei būs veltīta piemiņas izstāde, kurā būs apskatāmi mākslinieces darbi, kā arī darbi, kuri tika restaurēti. Izstāde būs dāvana E. Kiričekai 80. dzimšanas dienā.

(Turpinājums 4. lpp.)

LRB valdes vārdā informēju, ka Latvijas Restauratoru biedrības Ziemassvētku ballīte

notiks 2005. gada **15. decembrī, plkst. 15.00**

Latvijas dzelzceļa vēstures muzejā, Uzvaras bulvārī 2/4.

Līdzī ņemt prieku, dāvanu loterijai, dzirkstošus jokus un, protams, groziņu. Paredzēta neliela ekskursija pa muzeju un minikoncertiņš.

Sīkāka informācija pie Ditas Murziņas. E-pasts: dita.mp@apollo.lv, tālr.: 7226467